

Versek

Végezetül

Paralel
egymást
sohasem érintő
gondolataink által
ránktestálódott
meddő
ezeréves
pillanat
ez

melyet
odvas
homorú
felkiáltójelként
tétova, suta
félmozdulattal
zárunk.

Begyógyítatlanul

véres
élel
vágnak
a szavak

ruhácskámát
nincs aki
tisztára
mossa

sebeimet
nincs aki
bekötözze

Idelenn

Megkérgesedett
bánatcsonkok
rendíthetetlen
torzóként
dacolnak
a mállasztó
idővel

konok
istenvárás

éteri
bódító
bűvölet...

Mi sarkall
várni
hinni a
láthatatlant

véres körömmel
óvni a jogot-
az élethez
valót.

